

[Justitsministeren.]

ning om de Telefonnumre, mellem hvilke Samtaler er ført. Overtrædelse af denne Tavshedspligt straffedes tidligere efter Loven af 1897 § 17, Stk. 2. Denne Bestemmelse er ophævet ved Ikrafttrædelseslovens § 3, og Straffebestemmelsen findes nu i den almindelige borgerlige Straffelov, § 152, efter hvilken Personer, der virker i offentlig Tjeneste eller Hverv, og som røber, hvad de i Tjenestens eller Hvervets Medfør har erfaret som Hemmelighed, eller hvad der ved Lov eller anden gyldig Bestemmelse er betegnet som saadan, straffes med Bøde, Hæfte eller under skærpende Omstændigheder med Fængsel indtil 1 Aar. Efter Straffelovens § 152, Stk. 3, finder disse Bestemmelser ogsaa Anvendelse paa den, som virker ved Telegraf- eller Telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige.

Formaalet med denne Tavshedspligt for Telefonfunktionærer er selvfølgelig at beskytte alle legitime Samtaler og skabe Tryghed for Borgerne under deres Benyttelse af Telefonen ved at sikre dem mod, at de Oplysninger af privat, forretningsmæssig eller fortrolig Karakter, som Telefonpersonalet tilfældigvis maatte faa Kendskab til, kommer videre, men det har ikke været Formaalet at beskytte illegitime eller forbryderiske Samtaler, og det maa i det hele antages, at Tavshedspligten, ligesom Tilfældet er med den Tavshedspligt, der i øvrigt er paalagt Tjenestemænd og andre, som handler i offentlig Tjeneste eller Hverv, ikke kan gælde ubetinget, men i et vist Omfang maa vige for det offentlige Interesse, hvad den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter) ogsaa selv var klar over. Til Brug for den Redegørelse, som Trafikministeren for nogle Dage siden har givet angaaende disse Spørgsmaal over for Folketingets Finansudvalg, er der i Ministeriet for offentlige Arbejder, under hvis Forretningsomraade Telefonvæsenet jo hører, blevet foretaget en Gennemgang af Lovens Forarbejder og de omfattende Rigsdagsforhandlinger, som fandt Sted. Af disse fremgaar det, at man har været klar over, at Bestemmelsen i Loven af 1897 § 17 ikke fritog Telefonpersonalet for Vidnepligt i Retssager. Man var inde paa i Rigsdagen at ville begrænse Personalets Vidnepligt i borgerlige Sager, men selv denne Begrænsning blev ikke gennemført.

Om Tavshedspligtens Haandhævelse i den forløbne Tid skal jeg oplyse følgende. Det første, jeg har stødt paa ved denne Undersøgelse, er 1914. I 1914 blev der truffet Aftale mellem Kjøbenhavns Telefon

Aktieselskab og Politidirektøren i København om, at Oplysninger om, fra hvilket Nummer en bestemt Samtale har været ført, kan forlanges af Opdagelsespolitiet, og at Aflytning af Telefonsamtaler kan ske efter skriftlig Anmodning fra vedkommende overordnede Politimyndighed. I 1917 blev der endvidere truffet en mundtlig Aftale mellem Ministeriet for offentlige Arbejder, Justitsministeriet og Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab om, at Chefen for Statspolitiet og Politidirektøren i København var berettigede til uden Kendelse at erholde Oplysninger, herunder ved Aflytning, om de førte Samtaler. Det er i øvrigt oplyst, at foruden disse to høje Politiebedsmænd havde Departementschefen for Justitsministeriet og visse Embedsmænd under Udenrigsministeriet den samme Adgang.

Dette var Retstilstanden fra 1917 og opefter, ogsaa i de Aar, da den ærede Ordfører for Forespørgerne var Justitsminister her i Landet. Det var i det hele Retstilstanden før Udstedelsen af Instruksen af 22. April 1938. Det var i øvrigt altsaa ogsaa Retstilstanden, da en anden af de ærede Forespørgere, det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) var Minister for offentlige Arbejder. Det var ikke nogen videre klar Retstilstand, der bestod, og Reglerne var højst ufuldkomne og vanskelige at arbejde med for Telefonselskabernes Personale. Men jeg maa slaa fast, at Adgangen til at aflytte Telefonsamtaler fandtes allerede dengang og endda i større Omfang end efter Instruksen af 1938.

Ved Skrivelse af 8. November 1934 anmodede saa Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab Ministeriet for offentlige Arbejder om, at der maatte blive givet nærmere præciserede Regler om Hemmeligholdelsespligtens Omfang. Selskabet følte sig ganske naturligt paa usikker Grund ved ikke at have ganske bestemte Direktiver at gaa efter, og det ønskede nu at faa fastlagt bestemte Regler for Funktionærernes Forpligtelse til at give Oplysninger og om, af hvem disse Oplysninger kunde kræves. Det drejede sig ikke alene om Oplysninger til Politiet, men Selskabet ønskede ogsaa udtrykkeligt fastslaaet sin Pligt til at efterkomme Retskendelser om Aflytning m. v.; det vilde overhovedet have Klarhed paa hele dette Omraade. Dette førte til, at Ministeriet for offentlige Arbejder førte en Række Forhandlinger om Udarbejdelse af en saadan Instruks. Blandt andet blev Justitsministeriets og Politimyndighedernes Udtalelse indhentet.

Resultatet blev Instruksen af 22. April